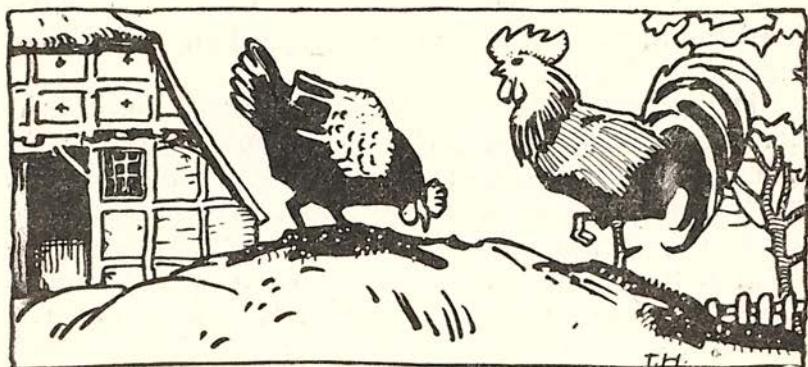

вземемъ и дѣцата, пъкъ вчера имъ изрѣзоха крилата.

— Нищо, — отвърна Качулатка, — остави туй на мене! Долу въ стобора има малка дупка, ще я изриемъ и ще промъкнемъ и малкитѣ. Бива, нали?

— Ехъ, тъй да бжде! — рече Гащатко. И цѣлата челядь заточи жби още отъ сега за сладката гощавка.

2.

Щомъ заранѣта ги пуснаха отъ курника, и всички се затекоха, както се бѣха сдумали, въ градината. Дупката подъ стоборъ биде намѣрена скоро. Умната Качулатка почна да рови съ крака и крилѣ. Скоро се промъкнаха четирмата и се затекоха ту съ бѣгъ, ту съ подхвъркване къмъ мѣстото край поточето, дѣто бѣ вчера Кума-Лиса.

И почнаха да ровятъ, да търсятъ, но червеи не видѣха. Уморени, спрѣха да търсятъ, само Качулатка ровѣше още и все се надѣваше да намѣри търсеното лакомство.

— Я слушай, мамо, — рече най-послѣ Закачко, като погледна заядливо брата си, — нѣкой ще да е пакъ метналъ Крѣсля за зелена трѣва — я нѣкое скитникъ-куче, я пъкъ страшната Кума-Лиса. Знаемъ го, какъвъ умникъ е той.

— Е, та що? — сопна му се Крѣсля.

— Какво ли? — отвърна Закачко спокойно. — Искамъ да кажа, че ти си все глупакъ.